

1. søndag i fasten

2. tekstrække

Nygårdskirken 18. februar 2024, kl. 14

Tekst: Lukasevangeliet 22, 24-32

Salmer: 826; 624; 637; 277; 192, v.7; 557

Kristus – bed for os, hjælp os! Amen.

Vintergækker og erantis stikker deres hoveder op af den kolde jord nu! Stædigt lyser de i mørket og kulden – som om de siger: *Gør som os! Løft hovedet op mod lyset! Lyset er stærkere end mørket – lyset kalder det gode og smukke frem i os alle!* Og lad os lytte til dem: For det fugtige grå omkring os tærer på livskraften – vi skranter, svækkes og overmandes af alverdens virus og forkølelse. Og krig og klimaforandringer spreder død og kaos i verden omkring os – og hvis også alvorlig sygdom og død rammer os tæt på – orker vi så mere? Vi kan slukke for de dårlige nyheder og dulme fortvivlelsen med fastelavnsboller og hvad vi ellers kan lide at trøste os med! Men vi kan ikke *slukke for* vores svigt og nederlag og oplevelsen af utilstrækkelighed: Alt det, der er for sent – alt det, vi gjorde galt, kværner rundt i

1. søndag i fasten

2. tekstrække

hovedet, optager vores energi. *Gør som os!* siger de små forårsblomster: *Løft hovedet op mod lyset!* Og Jesus siger det samme: Løft blikket fra din egen navle, se og lyt til dem, der er lige omkring dig: Lad *dem* sætte dagsordenen for dig – de har jo brug for dig! Tro på den lille glæde – tænd et lille lys, et lille håb for andre; det er stærkere end din frygt for at svigte! For troen og håbet binder dig i kærlighed til livet og til andre! Og kommer du til at svigte igen – så er det, der kan løfte dig igen, din tro på og dit håb om, at andre vil bære over med dig og tilgive dig, så I kan fortsætte den gode vej sammen igen! *Kærligheden kalder det gode og smukke frem i os alle!* Sådan havde Jesus det med sine egne medarbejdere: De var på ingen måde særligt fantastiske. Jesus kendte dem ud og ind – og hans elskede dem som de helt almindelige mennesker, de var: Så bange som de var for om de nu var gode nok, bekymrede over hvad andre tænker om dem ... tankeløse som de var, når de endelige mærkede lidt overskud og straks brugte det til at konkurrere om, hvem af dem, der var bedst ... Det er det mest destruktive, vi kan gøre: At kredse om hvad vi er værd sammenlignet med andre? Det spørgsmål fører til

1. søndag i fasten

2. tekstrække

misundelse, had, krig – og til mismod, depression, selvmord. *Løft hovedet - se op mod lyset! Se bort fra dig selv - se andres behov for dig!* Sådan siger vintergækker, erantis og Jesus! Spørg ikke hvad du selv er værd – men ret dig smilende ud mod andre som en blomst, der springer ud for dem! Du kan jo se, at der er brug for det! Og du håber jo selv, at der vil være nogen der tænder lys for dig og holder håbet højt for dig, når du har mistet modet, ikke sandt? I dag er det os, der er Jesu medarbejdere! Og han har det med os, som han havde det med Simon Peter og de andre dengang: Han er der for at tjene andre – tjene os! For han ser, at vi har brug for hans hjælp! Jesus tænker ikke på sin egen værdi for os – men på vores værdi for ham! Så når vi falder i igen - som Simon Peter deroppe på billedet, så rækker Jesus ud og trækker os op af afgrunden. Han beder for os! For at vores tro og håb ikke må svigte! Og sker det alligevel, så bærer han over med os og løfter os videre med sin kærlighed!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.